

Sygn. akt IV Ka 822/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogusław Słowik

Sędziowie: SO Ireneusz Bieniek (spr.)

SO Urszula Gubernat

Protokolant: prot. Grażyna Rokita

przy udziale Bogusława Machyni Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,
po rozpoznaniu w dniu 24 stycznia 2014 roku, sprawy

W. S.

oskarżonego o przestępstwo z art 286§1 kk i art 297§1 kk w zw. z art 11§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 4 czerwca 2013r. sygn. akt II K 256/13/S

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uchyla orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody zawarte w punkcie III; w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy i zwalnia oskarżonego od zwrotu należnych Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Ireneusz Bieniek SSO Bogusław Słowik SSO Urszula Gubernat

Sygn. IV Ka 822/13

UZASADNIENIE

Wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 24 stycznia 2014 roku

W. S. został oskarżony o to, że:

w dniu 5 września 1996 roku w K. działając wspólnie z T. F., Z. T., Z. K. i A. W. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.844,84 zł poprzez przedłożenie w (...) Agencja (...) w K. poświadczające nieprawdę zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w (...) sp. z o.o. i zawarcie umowy nr (...) na zakup mebli w systemie sprzedaży ratalnej, z której się nie wywiązał, czym działał na szkodę Banku (...) S.A. w K. O/T.,

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie, wyrokiem z dnia 04 czerwca 2013 roku sygn. II K 256/13/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. uznaje oskarżonego **W. S.** za winnego tego, że w dniu 5 września 1996 roku w K., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawierając umowę nr (...) na zakup mebli w systemie sprzedaży ratalnej, przedłożył w Agencji (...) S.A. poświadczający nieprawdę dokument w postaci zaświadczenia o wysokości zarobków w (...) Sp. z o.o., co miało istotne znaczenia dla uzyskania kredytu, czym wprowadził w błąd co do faktu zatrudnienia i wysokości dochodów, i w ten sposób doprowadził Bank (...) S.A. w K. Oddział w T. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.610 złotych, czym wyczerpał znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k. oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 30 (trzydzieści) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość 1 (jednej) stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 punkt 1 k.k. warunkowo zawiesza oskarżonemu wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę przez oskarżonego **W. S.** na rzecz (...) Banku (...) S.A. w K. kwoty 2.610 (dwa tysiące sześćset dziesięć) złotych;

IV. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci oryginałów: umowy kredytowej, zaświadczenia o wysokości zarobków, wniosku o udzielenie kredytu, umowy sprzedaży na raty, zarządzając ich pozostawienie w aktach sprawy;

V. na zasadzie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz na mocy art. 17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięćset) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów sądowych, obciążając nimi w pozostałym zakresie Skarb Państwa.

Wyrok ten w całości zaskarżył osobistą apelacją oskarżony podnosząc zarzut wadliwego (niepełnego) składu orzekającego i wniósł w oparciu o ten zarzut o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Zarzut apelacji nie jest zasadny.

Jednoosobowy skład orzekający był prawidłowy, bowiem zgodnie z przepisami art. 28 § 1 k.p.k. na rozprawie głównej Sąd orzeka w składzie jednego sędziego, jeżeli ustawa nie stanowi inaczej. Wyjątki od tej zasady nie dotyczą postępowania przed Sądem Rejonowym, a jedynie postępowań w sprawach o zbrodnie (art. 28 § 2 k.p.k.), oraz w sprawach o przestępstwa za które ustawa przewiduje karę dożywotniego pozbawienia wolności (art. 28 § 4 k.p.k.). Zważywszy, iż oskarżony zaskarżył wyrok w całości Sąd Odwoławczy zobowiązany był do kompleksowej kontroli tego wyroku. W ocenie Sądu ocena dowodów dokonana przez Sąd meriti jak również ustalenia faktyczne są prawidłowe. Jednakże Sąd Rejonowy nie dostrzegł lub celowo pominął fakt, iż przestępstwo zostało popełnione w 1996 roku, a więc jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu Karnego z 1969 roku (dkk). Nie rozważył więc w ogóle problematyki tzw. ustawy względniejszej, w tym także ustawy pośredniej, zważywszy, iż stan prawny zmieniał się także w czasie po wejściu w życie aktualnie obowiązującego Kodeksu Karnego.

W ocenie Sądu Odwoławczego w realiach tej konkretnej sprawy brak było podstaw do przyjęcia, aby przepisy Kodeksu Karnego z 1969 roku były względniejsze dla sprawy. Oskarżonemu wymierzono karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w dolnej granicy ustawowego zagrożenia z art. 205 § 1 dkk, którego znamiona wypełnił czyn zabroniony w czasie jego popełnienia. Nadto czyn oskarżonego w czasie jego popełnienia wyczerpał także znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 3 § 1 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o ochronie obrotu gospodarczego i zmianie niektórych przepisów prawa karnego (Dz. U. z 1994r Nr. 126 poz. 615), a następnie po zmianie stanu prawnego czynu z art. 297 § 1 k.k. W tym zakresie zachodzi także ciągłość penalizacji. Przystępstwo z art.3§ 1 ustawy o ochronie obrotu gospodarczego tak samo jak przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. było zagrożone karą do 5 lat pozbawienia wolności.

Sąd Odwoławczy powołując się na przepis art. 440 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok uchylając orzeczenie o środku karnym w postaci obowiązku naprawienia szkody. Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I instancji, iż mimo zbycia wierzytelności podmiotem pokrzywdzonym w świetle przepisu art. 49 § 1 k.p.k. jest nadal Bank (...) SA w K., a przepisów o przedawnieniu roszczenia nie stosuje się. Jednakże aby orzec obowiązek naprawienia szkody podmiot pokrzywdzony musi być w czasie orzekania wierzycielem. Jeżeli pokrzywdzony zbył wcześniej wierzytelność powstałą wskutek popełnienia na jego szkodę przestępstwa, obowiązku naprawienia szkody na jego rzecz orzekać nie można. Pokrzywdzony podejmując decyzję o zbyciu wierzytelności otrzymał już określoną w umowie zbycia kompensatę swojego roszczenia w wysokości na którą się zgodził. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w sytuacji, gdy obowiązek zostałby wykonany prowadziłoby do nieuzasadnionego wzbogacenia pokrzywdzonego, który w czasie orzekania nie był już wierzycielem oskarżonego.

W związku z powyższym Sąd Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w części dyspozytywnej a w pozostałym zakresie uznając apelację za niezasadną zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.), a zważywszy na sytuację materialną oskarżonego, który nie uzyskuje stałych dochodów zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 k.p.k.).

SSO Ireneusz Bieniek SSO Bogusław Słowik SSO Urszula Gubernat

A.W